

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Andreae Alciati Emblemata

Alciati, Andrea

Patavii, 1661

In astrologos. Emblema CIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-127360](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-127360)

In Astrologos.
EMBLEMA CIV.

ICARE, per superos qui raptus & aera, donec
In mare praecipitem cera liquata daret.
Nunc te cera eadem, feruensq; resuscitat ignis,
Exemplo ut doceas dogmata certa tuo.
Astrologus caueat quicquam predicere: praeceptum
Nam cadet impostor dum super astra volat.

COMMENTARI I.

- I. **I**VVENIS alatus in conspectu radiati Solis ab alto in mare subiectum decidit, alis undiq; diffluentibus.
- II. **I**MITATIVS est Alciatus Epigramma Iulianū, ex 4. Antholog. quod tale est:
 εἰς Ἰκαροῦ χαλκὸν ἢ κετῶν
 ἰσόμενον.
 Ἰκαρε, κατ' ὅς μὲν σε διώλυσεν ἄνδρ' εἰ σε
 κετῶν

ἢ γὰρ ἐν εἰς μορφῆν αὐτοῦ ὁ χαλκὸς
 τος.
 Ἀλλ' ἄγε, μὴ πέρα πάλλε κατ' ἠέρα,
 μὴ τὸ κετῶν,
 ἠέρονδεν πίπτων, ἰκαροῦν τελείης.
 In Icarum aeneum extantem
 in Icaro.

Icare, cera quidem te perdidit, nunc verò
 te cera

Renocat

Reuoceat in formam rursus statuarius.
Sed agendum, ne pennas tolle per aera, no
lauacrum,

Ex aere cadens, Icarium facias.

Icare, cera olim te perdidit, at modo cera

Ad formā reuoocat te bene fīctor adhuc.

At verò pennas ne tolle per aera, lapsu

Balnea ne fiant nominis Icarij.

Aliter:

Cera tibi vitā prius abstulit, Icare, sed nūc

Te cera finxit deuotō docta manus.

Immo as liquidum seruato per aera pennas,

Balnea ne fiant nomine clara tuo.

Sanctius verò ita Iacimitati donauit;

Icare, cera quidem te perdidit, ipsa sed igne

Artificis redijt pristina forma tibi.

Nunc age ne moueas pennas, ne fortè la-
uacrum,

Aethere ab usq; cadens, Icarium facias.

In hac versione verba illa κηρός, & κηρός,
interpretibus, vt & ipsi Alciato, negotium
præbuisse videntur. Nam in primo loco
κηρός, ceram significat in secundo videntur
accipi pro igne. Quod verbum Alciatus
volens exprimere, dixit:

Nunc te cera eadem frenusque exuscitat
ignis.

vt intelligas, que, pro, id est, positum esse
per κηρός, κηρός; quod in Poetis sæpe nota-
runt Commentatores: sic vt sit sensus:
Nunc eadem cera, hoc est, ignis artificis te
iterum suscitāt. Nam Icarus hic, de quo
loquitur poeta, ænea erat imago Icarī Ica-
ri autem fabula sic se habet: Icarus Dæda-
li filius fuit, quos Minos Cretæ rex in laby-
rintho à Dædalo fabricato conclusit. Sed
Dædalus corruptis custodibus sub facien-
di muneris specie, quo simulabat regem
posse placari, cera & pennas alas sibi & fi-
lio fabricauit, quibus ex imperio Minois,
qui latè terra mar iq; imperabat eo tempo-
re, euehere. Sed cum Dædalus & sibi &
Icaro alas humeris aptaret, multis verbis
filium monuit, ne vel sublimiora loca, vel
mari nimis propinqua ex peteret, sed me-
diam quandam regionis viam seruaret, se-
que velantem sequeretur: sic enim loquitur
apud Ouidium:

Me pennis sectare datis: ego præuius ibo.

Sit tibi cura sequi: me duco tutus eris.

Nam siue aetherei vicino Sole per auras

Ibimus, impatiens cera calor is eris.

Siue humiles prope freto iactabimus alas,

Mobilis equoreis penna madescet, aquis.

Inter utrumq; vola: ventos queq; nase ca-
ueso,

Quaq; vocant aera vela secunda date.

Verum Icarus, quæ sunt adolescentum
ingenia, parum ea referre ratus, neglectis-
que paternis admonitionibus, captus sua-
uitate volandi, altiora loca expetiuit: qua-
rè alis nimio Solis calore liquefactis, in ma-
re præceps decidit, quod ab eo fuit Icarū
nominatum, vt ait idem Ouid. 3. de Arte
amandi:

Icare, clamabat, pennas aspexit in undis.

Ossa tegit tellus, æquora nomen habent.

Idem de Tristibus:

Dum petit infirmis nimium sublimia pennis

Icarus, Icarij nomina fecit aquis.

Quæ ob id videntur ficta, quod vel Ica-
rus, & malum & antennis Dædalus inuene-
rit, teste Plinio lib. 7. cap. 57. Palephatus significet.

autem ait, in scapha fugisse Dædalum, pe-
rijisseq; Icarum in mari, cui nomen dede-
rit. Icati porò fabulam prolixè satis per-
secutus est Ouidius 8 Metamorph. nō lon-
gè à principio; sed pulchrius atq; iisdem
penè verbis in 2. de Arte Amādi, statim in
principio: meminit & pluribus alijs in lo-
cis; totamq; narrationem, si vacat, repetet
ex Diodoro Siculo lib. 4. rerum antiq. cap.
13. vide quoq; Virgilium 6. Æneid. in prin-
cipio, & ibidem Seruium, Silium lib. 14.
Natal. Comit. Mytholog. lib. 7. cap. 16. &
alios:

PER [superos & aera] id est, per supe-
rum aera.

Donec In mare] Donec in mare lapsus,

pennis nimio Solis aestu liquefactis.

Nunc te cera eadem, &c.] Rursus fin-

gens a pictore ex cerea quadam materia,

Intelligit autem picturam encausticam,

de qua Plinius, & alij. Sed vt aliquid am-

plius de re minus obuia disseram; ex pur-

pora atramenti genus conficiebatur, quod

encaustum nominabatur, quo soli Impe-

ratores priuilegijs & literis subscribendis

utbatur, alijs omnibus sub pena rebello-

nis id erat prohibitum, vt ex Niceta colligere

est. Huiusmodi autem encausti confici-

endi rationem docuit Leo Imperator in

l sacri altarum 6. C. de diuers. rescript. Te-

rebat in puluerem conchylium purpu-

re, & adijciebatur nonnihil de cocto ex ip-

sa colore, ac simul liquabatur, redactaque

inde materia liquida, & densitate sua scri-

ptioni apta, dicebatur encaustum. Vnde, vt

Ec puro

III.

Encausticum.

Encausticum confectio.

κηρός.

Fabula
Icarij.

puto, apud Italos *Inchiostro*, hoc est, atramentum scriptorium, corruptum vocabulum postea derivatum est: Cuius verò encaustum dicatur librarium atramentum, indicat Cœl. Rhodig. lib. 7. cap. 31. Idem lib. 29. cap. 24. quod vulgo *smaltum* vocatur, encaustum posse dici arbitratur. Ab hoc ergo encausto nomē trahit encaustica pictura, quæ in cera, tabulis, eboreq; fieri solebat, cestro primùm, id est, viriculo (Turnebus legit vericulo apud plinium lib. 35. cap. 11. Perotus viriculo, quod ab vīdo sic dictum sit) cauata materia; procedente verò tempore setis inducta supra tabulas, iterumque admotis gallæ carbonibus adusta ad sudorem vsq; Deinde linteis puris, ita vt quasi marniora nitescerent; quæ pictura in nauibus nec Sole, nec falo, ventisque corrumpitur. Hinc encaustes dicitur, qui encausticè pictus est, coloribus scilicet inustus, & resolutis igne ceris, quem Inustum rectè dixerit. Vnde Martialis lib. 4. Epigram.

Encaustica
pictura

Encaustes Phaethon tabula tibi pectus in
hæc est:

Quid tibi vis? dipyron qui Phaethonta
facis?

quasi dicat, inique facere pictorem, qui cū semel fuerit combustus Phaethon, iterum eum comburat. De hoc picture genere accipiendum est illud hemistichion Quidij: --- tabulasq; coloribus vris.

Sed hoc loco illam attem ienicā inui, quæ ex cera variè colorata effingit imaginem ad viuum, & illas quidē cētypas, suspicatur etiam doctissimus Pignorius; additque huiusmodi artificio non semel inelaturisse Urbem Mediolanensem. De encausto habes plura apud Pancirollum lib. 1. rerum memorab. tit. proprio.

Exemplo vt docet] α δ δ α ζ α τ α δ δ γ
μ α τ α, commonfacias vnumquemq; doceasq; certo tuo exemplo. Debemus enim aliorum periculis fieri cautiore, & maxime istud est sapere, dum alieno damno sapimus: Nam

Felix quem faciunt aliena pericula cautū.
Publius Mimis: Ex vitio alterius sapiens emendat suum.

Astrologus caueat &c.] Hoc disticho non damnat auctor Astrologiam, vt quidam putant ignari; sed merito damnat precipites Astrologos, qui cum nihil sciant, omnia tamen se scire obtestantur, praesertim

q; ijsq; omnia complent, quales multos patim inuenias. Vide in lib. 2. Epigram. Græcor. In Astrologos.

ICARI fabulam hic Alcianus noster IV. torquet in Astrologos quosdam falsarios & impostores, qui supra humanum captum vanconantur aliquid, quæque longissimè ab-

sunt ab ingenio humano, vī mentis, & artis experientia se hariolari posse putant. Rectè sane Isocrates dixit in orat. κατὰ τὰν σοφίαν. τὰ μίλλοντα ἀποφινώσκειν ἢ ἡμετέρας φύσεως ἐστὶ. Futuros euentus predicere non est nostra natura. Diogenes cūm mente ageretur Philosophorum, vitorum politicorum, medicorum, & eius generis aliorum, in hominum societate functiones, dicebat, homine nullum aliud sibi videri sapientius aut absolutius. Cūm verò contempleretur astroorum inspectores, diuinatores & coniectores, clarè pronuntiabat, nihil esse quod sibi videretur homine stultius & stolidius. Atramen quotus quisque est, qui non hodie plus propè fidei hariolis istis & coniectoribus, quàm factis oraculis habet? quis non ex sua horra fororum euentorum seriem trahi putat, & rectè facta ac vitia sideribus potius & stellarum cursibus, vt vocant, quam sibi ascribit? At hæc figmenta, vel potius deliria, vir sapiens facillimè declinat, ipsaq; popularis multitudo portenta hæc respue-re ocepit, si tandem sicum agnouerit sibi factum. Hæc coniectorum doctrinam omnem damnat apud Gellium 14. cap. 1. Phauorinus: Nam aut aduersa fore dicunt (ait ille) aut prospera: si improspèra dicat, & fallant, miser homo frustra timendo fiet: si vera respondeant, eaq; prospera non sint, iam ande aliquis miser ex animo erit, antequam è fato fiat: Si felicia promittat, eaq; sint euentura, tum planè duo eunt incommoda: nam & expectatio spes suspensum fatigabit, & futurum gaudij fructum spes iam deflorauerit. Eleganter Actius poeta se nihil credere auguribus dicit, qui aures verbis diuitiant alienas, iuas vt auro locupletent domos, nullog; pacto huiusmodi hominibus res futuras praesagientibus esse vtendum. Cicero ad finem 1. de diuinat. Nunc illa testabor, me non fortilegos, neq; eos qui quaestus causa hariolentur, ne psychomantia quidem agnoscerè.

Non habeo deniq; nauici Marcum augurè,
Non

Non vicinos haruspico, non de circo astrologos.

Non Isiacos coniectores, non interpretes somnium.

Non enim sunt ij aut scientia, aut arte diuini,

Sed superstiosos vates, impudentesq; arioli: Aut inertes, aut insani, aut quibus egestas imperat:

Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam:

Quibus diuitias pollicentur, ab ijs drachmam ipsi petunt.

De his diuitijs sibi deducant drachmam, reddant cetera.

Atq; hæc quidem ex Ennio. Astrologos & fatidicos eiusmodi, qui se deo plenos simulant, vti Paulus 5. sententiarum loquitur, sed maxime qui alienam mortem prænu- ciant, nõ secus quam parricidas execrata est antiquitas omnis: itaq; & malefici dicti ob facinorum magnitudinem. Vitellius, vt est apud Xiphilinum, cum diem prædixisset Astrologis, quo excederent Italia: hi contra, noctu præscriperunt ei diem, quo ei moriendum esset: & intra illum diem mortuus est, Dione teste; forte non fato, sed propter vaticinium. Ergo cum sæpe aliàs, imperantibus Augusto, Tiberio, Vitellio, interdictum vaticinijs & mathematicis fuisse, ne villo modo de cuiusquã morte prædicerent (quod id semper habitum sit exempli pessimi: & mortis metus sæpe ipsa morte deterior, aut etiam nonnunquã mortem acceleret) tandem etiam à Domitiano Cæsare Afcletario astrologus viuis comburi iussus, & Largius Proclus capite damnatus est, quia publicè prædixissent quo die Imperator supremum vitæ diem clausurus esset. Præclarus sese mihi pridem obrulit Pici Mirandulani locus ex 2.

lib. cap. 9. in Astrologos, quem videtur vsurpasse hic noster: qui Homerum inquit Picus, allegoricè exponunt, per illam Icarum fabulam qui factis ijs pennis cælo tenuiore se committens, in mare præceps datus est, Astrologos aiunt designari, qui pen- nis temerariæ professionis in cælum se sub tollentes cum de suis cælestibus dogmatibus, quibus sublimari videntur, quid sunt prædicturi, in pelagus ruunt mendaciorũ.

Occurrit etiam distinatoris cuiusdam Angli somnium. Is ex astis prædixerat Henricum septimum Anglorum Regem (qui

cum regno præerat) eo anno extinctum iri. Rumor statim ad ipsum delatus est. Iubet itaq; hominem ad se vocari: à quo sciscitatus fertur, an ex astis certum aliquid posset præcognosci. Innuic. Sed tunc, inquit Rex, eius artis peritas es? sic esse respondit. Tum Rex: An certò coniectas me hoc ipso anno moriturum? sic esse ait, Dic ergo mihi, Rex infert, vbi tu futurus es his festis Natalitijs (iustabat enim Natalis Domini dies) nam & hoc forte te non fugit. Ego, ait, cum meis familiaribus & domesticis laute me victurum spero. At certè, ait Rex artis tuæ sum peritior quam sis ipse: nam scio te futurum in carcere, stimuloq; hominem in vincula conijci iubet. Illic vbi iam satis diuinandi calor refraxisset, cum risu dimissus est. Eiusmodi hominum fatuitatem acerrimè perstringunt Basilii oratione 6. εις τὴν ἑξαήμερον. Euseb. De præparatione Euangelica libro 6. & Pici Mirandula in opere ex professo in nugones eiusmodi edito. Ad finem penè 4. Comment. Xenophõ id sub persona Socratis eleganter & copiosè disputat. Quò etiam spectant Lactantiana ex e. 3. lib. 3. & Cælius Rhodig. lib. 14. cap. 9. Quadrat & hoc Horatij 1. Carm.

Quid sit futurum cras, fuge querere, & Quem fors dierum cumq; dabit, lucro Appone.

Sed quod sequitur apud eundè, specialius: Prudens futuri temporis exitum Caliginosa nocte premit Deus, Ridetq; si mortalis ultra Fas trepidat.

Meminit Eunapius Sardinianus lib. de Philosophorum & sophistarum vitis, in Prisco: Quos, ait, gloriosos, ob dogmatum insolentiam animaduertebat, & pennas extèdere maiores, fragilioresq; quam Icarum fuisse, eos sensim ex alto deducebat, non ad mare, sed ad humum, & humanitatis modulum. Epigramma extat cuiusdam anonymi, erud. tum sanè, & nimis veridicum, quin vereor, ne in nostros quosdam Principes quadrat. Ita se habet carmen:

Cum coniectore princeps nudaculus, amens Consuli, & qua sint fata futura rogat. Sceptra manent, inquit te regia, & ecce pã- rente

Maior eris: Clario veritas ore loquor. Credulitate ista fallaci captus, ad arma Currit, in exitum cæcus at ille suum:

Et 2 Et

Locus ex Pico Mirandula in Astrologos.

Angli distinatoris vana prædictio.

Vana prædictio.

*Et cum vate suo cecidit, sed dispare casu,
Alter ut is Phæon, Icarus iste fuit.*

Sed de falsis & falsis huiusmodi prædictio-
nibus plena sunt vndiq; historiarum & san-
ctorum patrum monumenta: aliud me tor-
quet, & huic materiæ pertinacius inhære-
re cogit; nempe eò improbitatis humani
genus abreptum iudicij errore, vt plures
reperiantur, quorum animos turpior ali-
qua peccati seditas occupat, qui ex astris
aduocant patronos, & prædant occultam
aliquam illorum impressionem, seu viole-
ntum potius impulsum ad flagitia: rapi, in-
quam, peccatam impetu stellæ, quæ noxia
quadam naturæ suæ propria virtute non
inclinat modò, sed impellat actum, ligato
arbitrio; vt in furto deprehensus aut sacri
legio, vt fornicator aut incestu pollutus,
facti sui rationem cælestibus causis ascri-
bat, & dicat fecisse coactum, nec potuisse a-
liiter, innatum hoc sibi & impressum ab al-
tiore vi, desperare medelam in necessario
malo. Ita non tam delectat, spontea ma-
litia, quàm cæli ductu & imperio malos
esse. Dij Deaq; vos perdant infausta sile-
ra, execrandi ignes, monstra, portenta, pes-
sles mundi, si à vobis hoc virus, si damno
potius quàm vsui nostro & communi gen-
tium ac terrarum bono producta. Impium
credere, blasphemum eloqui. Recludatur
Astrologorum arcana, hoc non suggerent,
muta enim sunt, casta consilio & mente, in-
feriora homine creationis gradu, electionis
iure, quibus assistit mouens virtus, non in-
hæret vt pars; quorum actio ad certam le-
gem ac finem attemperata, sub nutu ma-
gni Dictatoris, à quo nunquam descedunt,
nec possunt. Quo ex fonte igitur potestas
illa: cuius edicto vel iussu dominari & co-
gere? Iniuria sit & extrema seruitus in no-
bilissimam stirpem, Satori proximam simi-
litudine & imagine. Ab eo sicut conditi su-
mus laxo voluntatis & libero vsu, ita præ-
cellimus quicquid hoc priuilegio caret, siue
ætherei sit illud, seu terrestris seminis. A
digniori directio hæc & frænum, quod in
manu solius Dei. Age verò, si necessitas ab
astris, & ius suum in hominem, quomodo
id fiat consideremus. An immisso fluxu,
deferente aere & insinuante? quo tandem
fluxu, quæso? quis impressit stellæ, quis e-
tiam expressit, vt decideret in certum ali-
quod corpus natiuitatis hora seminarium
seeleris? Deest stabile commentum in inui-

*Opinio eo-
rum, qui
asserunt,
astra co-
gere homi-
nes ma-
los esse, re-
futatur.*

riâ diuinitatis, disponente ea & cooperante
nos perdi, ministerio malè propicij lumi-
nis. An verò ab arpecto forsan aut positu-
ra hæc violentia? Ingeniosa stultitia Vidit
prognosticator aliquis scilicet in genesi
Lutheri Apostatæ diros positus planetarū
& horrendas configurationes, quæ crude-
litatem hominis significarent, audaciam,
præposteros mores, incestam libidinem, in-
quieta & infausta consilia. Fac non potuis-
se certò prædicere, inquis, monachum il-
lum, seu monstrum verius, in publica pace
Principum Germaniæ moturum esse sedi-
tionem, imperatè Carolo: at animaduersis
sinistris illis constellationibus præuidere
potuit, futurum hominem phanaticum,
turbulentum, & natum in exitium patriæ.
Res docet, pro dolor, & iacentis Europæ
lamenta, fuisse talem: sed ò alium longè, si
fastu represso, qui in pectore inani gloria
tumido cœpit ebullire, intra septa mona-
sterij, memor religionis & voti, cœcinnisset
se, nec tam pestilentes dæmonis affatus,
quàm salutare diuini Spiritus suggestio-
nes (quibus certè non caruit, quidquid vir-
tutè stellarum diuinantium superstitioso
calculo fuxerit) auido gutture imbibisset.
Magna vis est cælestium signorum, nò eo
inficitis, & effectus pariunt in elementis &
mixtis corporibus alterando, inclinando,
contemperando, mirabiles sanè & euiden-
tes, quibus mores interdum, studia, consi-
lia, casus, dubio iudicio tamen, nec causis
illis ligantibus, respondent. Vidimus con-
cursum planetarū in humido signo annis
superioribus, intumuerunt flumina frequè-
tibus cataractis & eruptionibus nubium;
vidimus insalubres tempestatum variatio-
nes, Ioue in piscibus, Marte in tauro exi-
stente. Quin & ipsæ leges motuum osten-
dum, temperari lumen Solis & Lunæ, cæ-
terarum planetarum mitiori congressu. O-
ratur præterea à cælestibus illis causis dis-
similitudo non solum regionum, sed inge-
niorum etiam ac morum, ad firmum cæli &
plagas diuersas, & ingeneratur corporibus
mixturæ humorum in excessu nec iusto
temperamento, in hoc, melancholico, in al-
tero, cholericò affluxu, Martis aut Saturni
intuitu, superante. Sed quid hæc ad matrem
illam rationis & fontem, immortalem ho-
minis animam? quæ proportio inconcreti
ad corporeum? qualis actionis modus pas-
siente subjecto non disposito nec capace?
Q. d.

*Vis astro-
rum quæ
14.*

Quid stellæ, et aëtheri celi parti, nec sua luce, sed aliena spectabili, cum purissimo & simplicissimo vitæ habitu, cui lucerna mentis nunquam non lucida & ardens perpetuus comes? Adimit fidem religioni excranda hæc diuinatio, miracula extenuat, prouidentiam tollit, dum omnia constellationum vi prouenire, & à sideribus fatali necessitate pendere docet. Autorem peccati & causam scimus præuarcationem hominis suafore diabolo; radix illa omnis mali in hodiernum diem: strenuè enim fungitur partibus suis alter, nos assensum damus & sequimur: ille tentat & aggreditur certis machinis, nos clausas offerimus parentibus portis, iugo ipsius seruiles humeros sponte submittentem. Cur ergo in cælo ponimus aduersariorum castra, ubi salus & spes nostra? Ab inferorum lacunis ebullit scaturigo hæc flagitiorum, inuè in corpore nutritur venam ipsam & fontem. Claude reducto pessulo, nemo turbabit: in tua potestate est admittere, repellere, aperire, operire: absolutum ius habes & plenum, quid in alium traducis culpam? Ecce dicam clarius. Dominus & Imperator corporis & animæ suæ est homo, nemo pedem infert citra consensum in hoc palatium & arcem mentis, vallatam suis prædijs. Tormentis quidem suis quatit continuè & verberat hostis, non expugnat tamè aut euerit, nisi prodar ipsa volens ac deserat. Victoriæ maxima spes est velle resistere, parare arma & congregare: nec plaga terreat quantumuis funesta & penetras, sanabilis est. Sed insurgendum collectis viribus, & nouum certamen inchoandum maiori impetu. Plures vidimus ad extrema faucios respirasse, ornator deniq; palma & triumpho. Pulchrum, spectare militem pronolum humi, madentem sanguine, vulneribus oblitum, reuocato spiritu resilire in victorem & vincere. Iacens semper ictui expositus est, nec ad luctam habilis, erigi oportet & instare. Multos coniecit in fugam prima plaga paulò durior, & frangit robur, quoniam se percussoris viribus, non

proprijs metiuntur, & despondent animi. Ad curationem properandū matrem & somneta vulneris, quæ volūtas applicet edocta præteritis periculis, & futurorum cautior. Porro cur Astrologia iudiciaria cū suis partibus explodenda, causas reddunt Epiphanius, disputans aduersus Pharisæos & Manichæos, Basilii Hexameri Homil. 1. & 6. Chrysostom. in Genesin Hom. 5. & 6. In Mattheum Hom. 6. Certè Augustinus, qui & ipse Astrologiæ operam nauauit, Confession. lib. 4. cap. 3. lib. 5. cap. 3. & 7. itè lib. 7. cap. 6. De doctrina Christiana lib. 2. cap. 21. 22. 23. & 24. De ciuitate Dei lib. 5. initio, vsq; ad cap. 8. Cœra Academ. lib. 1. cap. 7. modò quidem grauius queritur se deceptum, qui arti illi aliquid tribuisset: modò vetò in eam, eiusq; professores acerrimè inuehitur. Vnde non inueniuntur dicitur. Quantum Astronomi metiuntur, tantum Astrologi mentiuntur. Cæterum Dio Chrysostomus Oratione 4. de regno, Icarium lapsum ad iactantiam principum iuuenilem, & populares, quas de se concitant opiniones, transtulit. Et Lucianus in Astrologia, iuuentutis calorem & iustitiam per hæc demonstrati asserit, cum non illa disquirantur ab ea arate, quæ conueniunt, sed ad cælum animo tollatur ab arte aberrans, & à iudicio recto præceps in mare decidit. Neq; alia de causa hæc celebrata sunt à poetis, nisi vt demonstrarent, diuitiarum & rerum omnium excellētiam nemini esse tutam, optimamq; esse mediocritatem, quæ neq; inuidiam secum trahat plurimorum, neq; tamen contemnatur, quod patitur infima hominum conditio. Huiusmodi etiam casum Bellerophontis fuisse fingūt, qui & ipse nimis audaculus, altiora quam par erat aggredi conatus, Pegasus equum alatum, dum in fontem Pyrenem caput inclinaret, astutè conscendit, in cælū volare volens alienis alis, tādē miserè & ridiculè præcipitatus est, & temeritatis meritas luit penas. De quo Emblemate 14. At nunc & nos alas contrahimus.

Lapsus
Icari
quid significet?

Homo sua
voluntatis
dominus.

